

Averbode-Sichem

DE zonne zinkt rood aan de verre kimmen,
Een laaie brand in 't donker verschiet.
De weiden spookig in schaduw glimmen .
Door 't blakend licht dat de zonne op hen giet.

De runders weiden nog, immer weiden
En stappen dwalend door schemergloed:
Hun zwarte massa's ver henen spreiden
Lijk donkre plekken op brandend bloed.

VINCENT LEFERE.

Lombardzijde

DE grauwe zee met beur luide baren,
Heur grijze lucht, heur bonte meeuwen,
Deur zwarte sloepen die wiegend varen
Heur wagende vlakken die schuimend sneeuwen.

De golven rijzen, blinken, dalen
Lijk waterpeerden met blanke manen,
De kolken zieden en water malen,
Zij ruischen, bruischen door golvenlanen.

Hoog, wijd, daar boven hangen de luchten
Met drijvende wolken als witte schepen;
De zonne straalt door den klaren nuchten
En strooit heur goud met vlamngrepen!

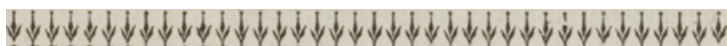
Op kolk en vloed de meeuwen wemelen
Langs 't wisplend wentlen van de baren.
Zij zwerven en zwieren door lucht en hemelen
Of zitten in 't zand bij bonte scharen.

Dicht en verre, aan het strand, ter kimmen,
 Al overal, op de waterbanen,
 Der donkre sloepen witte zeilen glimmen
 Lijk witte halzen van zwarte kranen.

De grauwe zee met heur luide baren,
 Heur grijze lucht, heur bonte meeuwen,
 Heur zwarte sloepen die wiegend varen,
 Heur wagende vlakten die schuimend sneeuwen!

14 sept. 1898.

VINCENT LEFERE.

Zakkedragers

ZE woonden zij daar eenig, ter zijden het klein bosselke, ver-af van andere woningen, 'lijk in een moordenaars-hol.

Hun huisje stond hukske-tegen-d'eerde: een eendlijke strooien-kap op lage plak-weegen en de deuren en vensters sloten niet beter, dan de stads-poorten van Roeselare op het Fort.

't Was een geluk van God, dat ze kinderloos bleven, want ze waren alle twee verkreukelde schapen, halve-bak, onbekwaam tot grooten arbeid en ze hadden daarbij alle twee en 'tik'.

Hij, alhoewel ze arm waren 'lijk Job op zijn messing, heelde zich in een Cresus te zijn. Hij had zijn eigen zelven *gesuggestioneerd* en, was er in zijn tegenwoordigheid spraak van geld en fortuin, hij kneep een oogske, monkelde glorieus in 't ronde en sloeg met geheimzinnig gebaar op zijn ondervest-zak, als wilde hij zeggen: 'Ik ook, ik heb ze t'hoope'. Dat was gemeend van zijn-wege: een uitwerksel van *Auto-suggestie*.

Zij ook had een 'tik'. Ze was zij, zooals men dat noemt een Syne, een halve; zoodat die twee wel op malkander gebotst hadden.